

Mèxic D.F., 2 de setembre del 1962

Estimats pares i Joan: acabo de rebre la seva carta del dia 30 d'agost. Ahir, dia 1, vaig rebre una carta de la Quimeta notificant-me la tramesa d'un xec per 10.000 pesos, donant-me el número del document i instruccions necessàries per a fer-ne ús. Suposo que devien parlar que l'import del viatge és de 14.488 pesos i, potser, l'Angel ja els digué com ens facilitaria la resta de la suma. A mi la Quimeta, en la seva carta, no em diu res... Naturalment que l'important, ara, és comptar amb els diners que m'envien, per a fer efectiva la reservació la qual, de totes maneres, han seguit respectant. Jo espero que l'Angel i la Quimeta estaran de retorn a Mèxic abans de la nostra sortida, per a poder-los abraçar i acomiadar-nos. Em plau moltíssim que el Joan estigués present a l'entrevista, ja que m'honora sempre, davant dels amics, amb la seva intel·ligència, la seva correcció i, sobretot, amb una comprensió que demostra la seva altíssima qualitat humana. Sempre demano a Déu que la resta dels meus fills pugui igualarse-li en aquestes virtuts fonamentals.

El divendres passat fórem a rebre els Peypoch, a l'aeròdrom, des d'on un grup d'amics els acompanyàrem a casa seva, per a parlar. Naturalment, el grup d'amics impedí que poguéssim parlar extensament de les coses que ens interessaven, perquè la conversa es generalitzà; però fonamentalment captàrem la bona impressió que el nostre país havia fet a n'en Peypoch (que va retornar increïblement rejuenit, més gras, i saludable). Recalcaren la impressió que no em faltarà la feina i que Catalunya està en un moment de recuperació econòmica propici a la nostra readaptació. La Quimeta ens explicà la solució d'emergència que tenien prevista per al cas de no trobar l'allotjament que cerquen i ens sembla, és clar, molt bona. Sobretot, em plau la bona disposició que això suposa per part de la tia Antònia, a la qual estem agraïts de tot cor.

La petita col·lectivitat que hem format a Mèxic s'està desintegrant: entre els amics que coincidirem a l'aeripòrt per a esperar els Peypoch, la majoria prepara el retorn per a l'any que ve. Això ens anima més encara, tot i que ja no necessitem altres estímuls que l'alegria d'abraçar-los a vostès, pares i Joan, i de retrobar la pàtria, els demés parents i els amics.

Ara espero amb interès la carta que em promet el pare ressenyant-

me l'entrevista amb l'Angel.

Hem tardat molt, potser massa, a prendre la decisió del retorn. En realitat no ens ha estat possible abans. Però ens aconhorta comprovar, per altra banda, que ho farem (si Déu vol) en un moment oportú. Mèxic entra en un moment de crisi que preocupa a tothom; molts negocis fan fallida i hi ha grans empreses que es veuen abocades a la desfeta. L'Ursul mateix està molt preocupat aquests dies perquè el seu negoci ha d'afrontar tota mena d'entrebancs per a subsistir i afirma, ja resoltament, que si trobava la manera de vendre la part que hi té, es traslladaria immediatament a Catalunya. Vaig parlar també llargament amb en Francesc (tota la família li diu "Paco"), el germà gran de l'Angel. Ell anirà a Barcelona a principis d'any, amb la idea de preparar les condicions per a establir-hi un negoci i, finalment, repatriar-se. No m'explico com no ho ha fet abans, perquè té fama de mil·lionari. Pot ésser per la situació que li crea l'estar casat amb una mexicana; ell no ho diu mai, però m'imagino que no deu ser tan fàcil, per a un mexicà, prendre la ~~decisió~~ decisió de deixar país i família i emprendre nova vida en altres terres. En el fons -i això ho deduïm per simple observació- pensem que el seu matrimoni, com el noranta cinc per cent dels realitzats aquí entre gent nostra i del país- no ha estat afortunat.

No parlin a l'Angel del que els he dit de l'Ursul i el seu negoci, perquè potser es preocuparia innecessàriament. L'Angel és soci de l'Ursul i ja tindrà amb aquest darrer els canvis d'impressions pertinents quan retorni a Mèxic.

Jo, a mesura que es va acostant la gran data, em vaig asserenant. M'hi ajuda moltíssim la Rosa, que no ha perdut la calma ni el seny en cap moment i afronta les coses amb molta lucidesa. Pensen que bona part del meu desballestament és degut a l'alegria i de no saber-me avenir que m'acosto a la realització d'un somni que he acaronat durant tots aquests anys. Ja saben que també es pot plorar d'alegria o bé, sino plorar -que no he arribat a aquest extrem, encara!-, almenys quedar amb tota l'ànima sotraguejada. Els nens segueixen amb un entusiasme desbordant i ens atabalen tot el dia amb preguntes i repreguntes. A mi no em deixen viure, comminant-me a fer "passos" i el dia que no avancem en algun aspecte, m'omplen de retrets.

Bé; quedo esperant la carta que em deu escriure el pare gairebé alhora de la meua, ja que som a diumenge. Una abraçada ben forta per a tots tres de tots nosaltres!

Pere